

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: O. A.**, nar. „X“, státního příslušníka Turecké republiky, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů č. p. 1634/3, poštovní schránka 155/50, PSČ 140 21, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. F.**, nar. „X“, bytem „X“, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2016, č. j. MV-137052-4/SO/2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 11. 1. 2016, č. j. MV-137052-4/SO/2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 8. 2015, č. j. OAM-9441-18/PP-2015, **s e p r o n e z á k o n n o s t z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 3.000,-Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 11. 1. 2016, č. j. MV-137052-4/SO/2015, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 8. 2015, č. j. OAM-9441-18/PP-2015, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky s odůvodněním, že jej nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky,

ve znění účinném do 16. 8. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a proto nesplňuje podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházejí z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán I. stupně považoval za zásadní skutečnost, že je žalobce dosud ženat se svou manželkou K. A. M., aniž by však zkoumal, zda tento vztah nadále trvá. A to přesto, že žalobce v řízení poukazoval na rozpad vztahu, v důsledku kterého byl podán návrh na zahájení řízení o rozvodu manželství a současně i vzata zpět jeho původní žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ve vztahu k manželce. Přestože žalobce v současné době prokazatelně žije v partnerském svazku s paní M. F. (pozn. soudu – osobou zúčastněnou na řízení), správní orgán I. stupně tento vztah označil za fiktivní a uzavřený toliko v úmyslu obcházet zákon, aniž by však své tvrzení jakkoliv doložil. Tím se dopustil porušení zásady materiální pravdy, jež stanoví, že správní orgány jsou povinny postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Uvedený nezákonný postup pak následně potvrdil v napadeném rozhodnutí i žalovaný, jenž uvedl, že veškeré návrhy na doplnění dokazování učiněné žalobcem by byly za situace, kdy nedoložil doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nadbytečné. Toto tvrzení je však nesprávné, neboť žalobce v řízení předložil potvrzení o ubytování na adrese bydliště osoby zúčastněné na řízení, čestná prohlášení blízkých osob, které jsou s jeho vztahem obeznámeny, a dále sadu společných fotografií s paní F. K těmto důkazům bylo rovněž přiloženo vyjádření, v němž je popsáno, jak vzájemný vztah žalobce a osoby zúčastněné na řízení vznikl, jak se vyvíjí, jak probíhá jejich společné soužití, a to včetně vztahu žalobce k dcerám paní F.

Žalobce nebyl v řízení před správními orgány poučen, že pro doplnění svých tvrzení má doložit doklad o zahájení řízení o rozvodu manželství (tento návrh podal žalobce dne 10. 6. 2015), ani mu nebyla doručena žádná výzva k odstranění případných vad jeho žádosti. Žalobce je proto přesvědčen, že správní orgány věděly již od samotného počátku, jak ve věci rozhodnou, podrobněji se proto nezabývaly zkoumáním skutkového stavu. Za této situace proto doporučení odvolacího orgánu, že žalobce mohl požádat o přerušování řízení po dobu řízení o rozvodu manželství, již přišlo pozdě.

Konečně se správní orgány nezabývaly ani odůvodněním otázky, zda napadená rozhodnutí budou přiměřená z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Dle jejich názoru jestliže žalobce neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nemůže mít zamítnutí žádosti na tuto skutečnost vliv. K tomu žalobce namítl, že vztah mezi ním a osobou zúčastněnou na řízení je reálný a faktický, a to bez ohledu na to, že se dosud nachází v právně neukončeném manželském svazku.

Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce žalobce týkající se jeho vztahu s osobou zúčastněnou na řízení uvedl, že vztah obdobný vztahu rodinnému je charakterizován dlouhodobou citovou či jinou vazbou, ovšem nikoliv za situace, kdy je účastník řízení stále ženat s jinou ženou. Žádosti o povolení k přechodnému pobytu nelze účelově zneužívat,

v daném případě má ale žalobce založené rodinné vazby a s tím i spojená práva a povinnosti. Je proto pouze na jeho odpovědnosti, aby si nejprve svůj formální stav uvedl do souladu se stavem skutečným – v opačném případě jeho žádost o povolení k přechodnému pobytu nasvědčuje úmyslu obcházet zákon. Žalobcovo manželství trvá již od roku 2013, v řízení ale nedoložil žádné konkrétní kroky vedoucí k jeho rozvodu, ačkoliv mu v tom nebránily konkrétní skutečnosti. V daném případě tak nebylo nezbytné provádět další úkony k prokázání existence společné domácnosti s paní F., neboť nebyla naplněna podmínka trvalosti vztahu (nikdo nemůže být současně členem dvou domácností).

S ohledem na uvedené žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce nedošlo ke splnění podmínek pro udělení přechodného pobytu, a tudíž navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný do dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřili s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud na základě spisu předloženého žalovaným k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto rozhodné skutečnosti. Dne 29.6.2015 podal žalobce podle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ke správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, kterou odůvodnil tím, že od 1. 6. 2015 žije ve společné domácnosti se svou nynější partnerkou, státní příslušnicí České republiky, paní M. F., a jejími dvěma nezletilými dcerami. Se jmenovanou se seznámil na podzim roku 2014 a k jejich intimnímu sblížení došlo poté, co v důsledku rozpadajícího se manželství žalobce s paní K. A. M. opustila manželka v průběhu měsíce února 2015 společnou domácnost. Návrh na rozvod manželství byl podán dne 10. 6. 2015. S paní F. žije žalobce klasickým rodinným životem, chodí na výlety, za kulturou, navštěvují přátele a sestry partnerky. Uvedené skutečnosti žalobce dokládal sadou 36 fotografií zachycujících různé životní situace (návštěva rodinných příslušníků, výlety, společenské události aj.), a dále čestnými prohlášeními pana S. S. a paní K. L., spolupracovníků a přátel osoby zúčastněné na řízení, paní J. B., sestry jmenované, a rovněž paní M. K., matky jmenované, kteří shodně prohlašovali, že jsou jim známy skutečnosti osvědčující vztah žalobce k paní F.

Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky vyplývá, že žalobce byl ke dni 16. 7. 2015 ženat s manželkou K. A. M. Z dalšího výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, který si žalovaný obstaral ohledně osoby paní M. F., pak vyplývá, že jmenovaná byla ke dni 22. 7. 2015 vdaná za manžela O. F. Z nájemní smlouvy ze dne 22. 6. 2015 uzavřené mezi Mgr. R. P. J., MBA a M. F. soud zjistil, že jmenované strany uzavřely smlouvu o pronájmu bytu č. 1 nacházejícího se v budově č. p. „X“ v obci „X“, ul. „X“. Současně bylo sjednáno, že spolu s nájemkyní budou byt obývat paní M. K., A. F., N. F. a žalobce.

Dne 29. 7. 2015 byla žalobci doručena výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce tohoto práva využil a dne 6. 8. 2015 zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření, v němž navrhl, aby ve věci byly provedeny pohovory s účastníky a pobytová kontrola, jak je v řízeních týkajících se pobytu cizinců obvyklé. Na uvedený návrh však prvoinstanční orgán nikterak nereagoval a dne 10. 8. 2015 vydal shora citované rozhodnutí č. j. OAM-9441-18/PP-2015, jímž žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu zamítl. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka paní F., neboť je ženat s paní K. A. M., a i samotná paní F. se ke dni vydání rozhodnutí nachází v manželském svazku s panem O. F. Zákon o pobytu cizinců a předpisy Evropské unie sice předpokládají, že i vztah obdobný rodinnému může být při posuzování žádosti o povolení přechodného pobytu relevantním, avšak nelze připustit, aby vedle sebe souběžně existovaly vztah rodinný a vztah jemu obdobný – takovýto závěr by odporoval veřejnému zájmu na dodržování zákonů České republiky. S ohledem na uvedené správní orgán I. stupně dále nezkoumal splnění dalších podmínek vymezených v ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy vedení společné domácnosti a trvalost vztahu mezi žalobcem a paní F., neboť pozbyly dalšího významu. Současně se ani nezabýval posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobce, když nebylo prokázáno, že by zde existoval vztah s dlouhodobou citovou či jinou vazbou s jinou osobou za situace, kdy je žalobce dosud ženat.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce dne 27. 8. 2015 odvolání, k němuž přiložil návrh na rozvod manželství podaný osobou zúčastněnou na řízení k Okresnímu soudu v Ústí nad Labem dne 8. 1. 2015 a rozsudek jmenovaného soudu ze dne 19. 5. 2015, č. j. 17 Nc 4/2015 – 15, schvalující dohodu rodičů týkající se úpravy výchovy a výživy k nezl. A. F. a nezl. N. F. Dne 11. 1. 2016 žalovaný rozhodnutím č. j. MV-137052-4/SO/2015 o odvolání žalobce rozhodl tak, že je zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

V přezkoumávané věci se soud k námitce žalobce zabýval zejména posouzením otázky, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav takovým způsobem, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

Podle ust. § 87b odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců je rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. K žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník vedle dalších náležitostí stanovených zákonem povinen předložit doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Podle ust. § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.

Podle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Správní orgány vycházely ve správním řízení z premisy, že za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu zákona o pobytu cizinců při prokazování existenci vztahu obdobného rodinnému nelze považovat takovou osobu, jež se v době podání žádosti o pobytové oprávnění nachází současně v dosud trvajícím manželském svazku s třetí osobou. Takovýto závěr však není správný. Prvoinstančnímu orgánu lze sice dát za pravdu, že vztah obdobný rodinnému musí dle ustálené judikatury svými znaky a povahou odpovídat vztahu mezi manželi (kromě dlouhodobé citové vazby jde např. o úhradu společných potřeb, vzájemnou vyživovací povinnost, vedení společné domácnosti, podílení se na jejím chodu, aj.), posuzování naplnění těchto znaků však není možné bez dalšího odmítnout toliko s poukazem na existenci manželství s jinou osobou. Jak k této otázce uvedl Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 – 35 (dostupném též na www.nssoud.cz), v němž přejal závěry učiněné Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 16. 6. 2015, č. j. 1 A 31/2015 – 40, o tom, že nelze souhlasit se závěrem správních orgánů, že nebylo možné soužití žalujícího cizince s jeho přítelkyní v České republice posoudit dle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců jenom proto, že je žalující cizinec je stále ženatý a dosud nevyřešil vztah se svojí dosavadní manželkou. Tento závěr městský soud odůvodnil tím, že stále více partnerů dává v současnosti přednost faktickému soužití, a proto z toho důvodu je nutné posuzovat faktickou stránku věci, skutečnou intenzitu a trvalost jednotlivých vztahů, přičemž stále trvajícím manželství je ale významnou skutečností pro posouzení vztahu s jinou osobou. K tomu Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí doplnil: „[...] je třeba zohlednit i to, že stěžovatel má manželku a tři malé děti, přičemž přijatelným způsobem nevysvětlil, proč již necítí závazky k této své rodině, resp. jak by jeho rodinné poměry měly být vyřešeny. [...] Jakkoliv není možné vyloučit trvalý rozvrat manželství stěžovatele a možnost ještě za existence manželství navázat trvalý vztah druhovský s jinou ženou, tvrzení stěžovatele o kvalitativním a kvantitativním prvku jeho vztahu s družkou je podstatně relativizováno tím, že důvody a okolnosti případného rozchodu stěžovatele s jeho manželkou nebyly stěžovatelem ani předeštěny, natož prokázány.“

Existence manželského svazku tak na základě shora uvedených závěrů ze své podstaty nevylučuje, aby jakákoliv osoba vstoupila do vztahu s druhem či družkou a aby takovýto vztah nabyl svou povahou podobu vztahu obdobného rodinnému. I družský vztah za trvání manželství tak může naplnit podmínky pro přiznání statutu rodinného příslušníka občana Evropské unie cizinci ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Vždy však bude třeba posuzovat, nakolik intenzivní, či naopak formální je na jedné straně vztah cizince k jeho

dosud nerozvedenému manželů a na straně druhé k jeho současnému druhu, a dále, jak již bylo uvedeno v citované judikatuře, jaká je relevance důvodů, pro které cizinec dosud jím trvající manželství neukončil. V daném případě proto nelze souhlasit ani s žalovaným, ani se správním orgánem I. stupně, že pouhá existence manželství možnost trvalého vztahu žalobce s jeho družkou vylučuje, neboť žádná právní norma takového omezení nestanoví. O to více podtrhuje nesprávnost tohoto názoru situace, v níž se žalobce v důsledku postupu správních orgánů nachází, jestliže mu na jednu stranu správní orgán I. stupně v jiném řízení vedeném pod č. j. OAM-4187/PP-2014 zamítl jeho původní žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ve vztahu k manželce s odůvodněním, že jejich svazek je toliko formálním, a na stranu druhou nyní tvrdí, že žalobce nemůže být považován za rodinného příslušníka své družky, neboť je dosud ženat a má povinnosti ve vztahu ke svému manželství. Smyslem právní úpravy uvedené v ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je však zkoumání, zda má cizinec faktický, nikoliv zdánlivý, vztah s osobou, jež je občanem Evropské unie, a to bez ohledu na to, jakou právní povahu tento vztah má.

Vycházejíce z nesprávného východiska o nemožnosti souběhu manželského a družského svazku tedy správní orgány v řízení neposuzovaly, zda vztah žalobce s osobou zúčastněnou na řízení lze ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců charakterizovat jako trvalý a současně obdobný vztahu rodinnému, při němž oba partneři sdílí společnou domácnost. Jak proto správně namítal žalobce, v rozporu se zásadou materiální pravdy vyjádřené v ust. § 3 správního řádu orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutkový stav, jestliže např. neprovedly oddělený výslech druhů, pobytovou kontrolu v místě jejich bydliště, aj. Současně je v rozporu se správním spisem i tvrzení, že žalobce nedoložil doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie – uvedenou skutečnost totiž žalobce prokazoval již v přílohách připojených ke své žádosti, konkrétně potvrzením o ubytování na adrese bydliště osoby zúčastněné na řízení, rodinnými fotografiemi a čestnými prohlášeními několika osob, jež měly mít o existenci jeho vztahu k paní Fuťkové povědomí. Tyto důkazy správní orgány v důsledku zaujetí nesprávného východiska o nemožnosti souběhu manželského a družského svazku nikterak nehodnotily, a v rozporu se shora citovanou judikaturou se tak nezabývaly ani otázkou charakteru dosud trvajícího manželství žalobce s paní K. A. M. (popř. osoby zúčastněné na řízení s panem O. F.), včetně zkoumání důvodů, zda a proč nebyly dosud vztahy těchto osob s jejich dosavadními manželi vyřešeny. Tím se správní orgány obou stupňů dopustily nezákonnosti ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.

S ohledem na výše uvedené soud obě napadená rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně podle ust. § 78 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. výrokem rozsudku ad I. zrušil a věc podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ten bude ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. shora vysloveným právním názorem v dalším řízení vázán, přičemž se bude muset zejména znovu zabývat otázkou, zda je vztah žalobce s osobou zúčastněnou na řízení možno považovat za trvalý bez ohledu na skutečnost, že žalobcovo manželství k manželce K. A. M. dosud trvá. Jeho samotná existence, resp. důvody, pro něž nebylo do současnosti ukončeno, jsou sice významnou skutečností, nikoliv však překážkou, jíž je rovněž třeba při posuzování zohlednit. V této souvislosti je také nutno podotknout, že rozhodující odpovědnost za prokázání trvalosti vztahu k občanu Evropské unie má žalobce, a žalovaný se proto v řízení po zrušení rozhodnutí bude muset vypořádat i se všemi jím předloženými důkazy a jejich relevancí.

Výrok rozsudku ad II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 3.000,-Kč představované zaplaceným soudním poplatkem za návrh na zahájení řízení. Naopak náhrada zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,-Kč žalobci přiznána nebyla, když s tímto návrhem úspěšný nebyl.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. února 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová